

det vil føre til, at mange Familier ville komme til at lide Nød, er en Kjendsgjerning; men Spørgsmaalet er efter min Opfattelse, om det er den rigtige Maade, her foreslaas, til at bøde paa denne Fare. Vi maa nemlig vel vogte os for at rette Smed for Vager. Det er en Kjendsgjerning, at der endnu findes mangfoldige Fiskere, som ville føle sig stærkt brøstholdne, saafremt den tidligere Tilstand skal vedvare i endnu fire Aar. Det er ikke alene fra Fiskere i Sundet, men ogsaa fra Fiskere i Holbækkfjord og Næstvedfjord, at der foreligger Udtalelser i denne Retning. Men jeg selv, som tumler meget om i vore mindre Farvande om Sommeren, maa sige, at jeg har et bestemt Indtryk af, at mange Fiskere overalt klage deres Nød over den Udelægelse, som dette smaamassede Fiskeri fører med sig. Nu bliver altsaa Spørgsmaalet dette: „hvoreledes skal man værne om disse flersidige Interesser?“ Jeg er ingenlunde af den Mening, at man fuldstændig skal forbyde Fortsættelsen af, hvad vi have kjendt i de sidste fire Aar. Vi ere komne ind paa en skjæv Vej, det kan ikke nytte at bryde pludselig af, det vilde være Synd mod Vedkommende; men det er efter min Overbevisning en ligesaa stor Synd at tage Brødet af Munden paa de Folk, der ikke ønske, at de smaa Møster skulle bruges i deres Egn. Altsaa for at mægle imellem de modstaaende Anskuelse synes jeg, det var meget simpelt at gaa den Vej, som er anvist i Udtalelserne og endog i en Paragraf i det Fisserilovforslag, der har været til Behandling i det andet Thing. Da gik den almindelige Anskuelse ud paa, at man skulde værne om det fremtidige Fiskeri ved at forbyde Røvfiskeriet, altsaa ved at forbyde de smaa Møster; men samtidig skulde der gives Regjeringen en vis Frihed til efter Samraad med de lokale Myndigheder at indrømme Bømpelser for kortere eller længere Tid paa de Steder, hvor de smaamassede Vaad vare komne saaledes i Brug, at det vilde være Synd at berøve Folk Rekten til at benytte dem, om de end derved udtømme deres egne Farvande. Saafremt Loven gjennem en Drøftelse her i dette Thing kan faae en saadan Affattelse, at den vil værne om begge Sider af Sagen, giver jeg den min fulde Tilslutning. Men saa længe som den i sin nuværende Form kun varetager den ene Del af Interesserne og dertil varetager dem paa en saadan Maade — saaledes som det blev antydet af den ærede første Valer — at det vil føre til, at Røvfiskeriet bliver slaet fast som Lovlikt i Danmark, hvad der utvivlsomt vil blive Tilfældet, hvis Tiden forlænges til fire Aar, saa kan jeg ikke gaa med dertil.

Martensen: Jeg tror vistnok, at ærede Medlemmer her i Thinget have Følelsen af, at naar man kommer ind paa Spørgsmaalet om Fisserilovgivningen, er man inde paa et meget vanskeligt Spørgsmaal. Det er ganske naturligt, at de fleste ærede Medlemmer, som sidde i dette Thing, ikke kunne have Sagskundskab paa dette Omraade, og det er vel ogsaa et Spørgsmaal, om overhovedet Nogen her i Landet er fuldstændig sagkyndig, saaledes at han kan sige, hvad der er det Rette. Som ærede Medlemmer allerede have bemærket, ere Fiskerne endnu meget uenige om, hvad der er det Forstandigste. Man kan høre Fiskere sige, at Slæbevaad slet ingen Skade gjøre, og Andre, som paastaa ligesaa bestemt, at de fuldstændig udelægge Fiskeriet, navnlig i smalle Sunde, lave Farvande, Fjorde og desl. Min Erfaring fra den Egn, hvor jeg er kjendt, gaar ud paa, at de fleste Fiskere mene, at det er til stor Skade for Fiskeriet i disse Smaafarvande, at der overhovedet bruges Slæbevaad. De lægge ingen Vægt paa, om Møsterne have en større eller mindre Vidde; thi naar Vaadene slæbes, samles der saa meget Snabs i dem, og Møsterne trække sig saa meget sammen, at Vaadene, enten Møsterne have en større eller mindre Vidde, trække Alting med sig. Jeg har selv set mangfoldige Gange, naar et saadant Vaad er kommet i Land, hvoreledes det er fuldt af de allermindste Fisk. Det turde derfor være et Spørgsmaal, om det ikke vilde være rigtigt, i alt Fald i visse Farvande, fuldstændig at forbyde Brugen af Slæbevaad. Det kan vel ikke gøres lige strax, men det er dog troligt nok, at det i Virkeligheden vilde være det Forstandigste, om man paa saadanne Steder, hvor saa at sige hele Befolkningen var enig om, at de ere til Skade, traf en saadan Bestemmelse. Som den ærede 2den Landsthingsmand for 9de Kreds bemærkede, er det vistnok rigtigt, at der ikke kan gives en Fisserilov, som passer for hele Landets Soterritorium, men at man kommer det Rigtigste nærmest ved at foranstalte en Række Vedtægter, som passe saa nogenlunde paa hvert Sted for sig. Det er altsaa en Selvfølge, at efter disse mine Udtalelser kan jeg ikke være ganske glad ved det foreliggende Lovforslag, thi det gaar jo ud paa at give Lov til i fire Aar at fiske ikke alene med den nuværende Møstevidde, men ogsaa med de smaamassede Garn, som bruges i Limfjorden. Jeg tror derfor, at det vil være rigtigst, forinden det ærede Thing gaar videre med denne Lovs Behandling, at der bliver nedsat et Udvalg, som kan overveje, hvad der muligvis kan være at gjøre for ikke at gaa saa vidt, som Lovforslaget foreslaar.